

МЕТОДИКА ПРОВЕДЕННЯ КУРАЦІЇ ХВОРИХ ПРОВІЗОРАМИ-ІНТЕРНАМИ НА ЗАНЯТТЯХ З КЛІНІЧНОЇ ФАРМАЦІЇ

Білай І.М., Резніченко Ю.Г., Серіков В.І.

Запорізький державний медичний університет

Ключові слова: провізори-інтерни, клінічна фармація, курація хворих.

Клінічна фармація базується на досягненнях клінічних, теоретичних дисциплін, експериментальної та клінічної фармакології, прогресі сучасної медичної науки. Раціональне та безпечне використання лікарських засобів в практичній медицині неможливе без знань властивостей, механізму дії, їх фармакокінетики, біохімічних взаємодій лікарських препаратів з системами організму хворого та ін.

Метою роботи є відображення методики проведення курації хворого провізорами-інтернами на заняттях з клінічної фармації.

Для підвищення якості знань провізорів-інтернів розроблена єдина структура практичних занять, що включає контроль вихідного та кінцевого рівня знань, самостійну роботу провізорів-інтернів, практичну частину та тестовий контроль. Проте саме проведення курації хворих провізорами-інтернами дає змогу вдосконалити їх клінічні навички та зрозуміти методику раціонального застосування лікарських засобів.

Під керівництвом викладача провізори-інтерни знайомляться з тематичним хворим. Обґрунтовують категорію, вид і різновидність побічних ефектів лікарських препаратів. Визначають тягар їх клінічного перебігу, прококують залежність побічної дії від режиму дозування та стану функціональних систем організму. Виявляють фактори, які впливають на якісну та кількісну характеристику. Планують для використання відомі у теперішній час методи нефармакологічної та фармакологічної корекції побічних ефектів, способи їх ліквідування.

За час проведення курації хворого провізори-інтерни засвоюють на пізнавальному рівні методологію постановки діагнозу лікарем, знайомляться з загальними принципами побудови діагнозу, видами фармакотерапії.

ВІДНОШЕННЯ ДО ПОМИЛОК – ОДНА З ПРИНЦИПОВИХ ВІДМІННОСТЕЙ ТРАДИЦІЙНИХ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ ВІД ПРОБЛЕМНО-ОРІЄНТОВАНОГО НАВЧАННЯ

Біленький С.А., Александрова К.В., Попов А.М., Строгонова Т.В.,

Біленький О.С.

Запорізький державний медичний університет

Ключові слова: принципи традиційної освіти, проблемно-орієнтоване навчання, відношення до помилок, виховання креативності.

Найважливіший принцип традиційної освіти – апріорне уявлення про те, що викладач є єдиним і незамінним джерелом абсолютно вірних, повних і універсальних знань, котрі відповідають на будь-які професійні питання, які можуть виникнути на практиці. Основна увага в учбовому процесі в такому випадку приділялась змісту матеріалу, і при цьому, як правило, практично не враховувалось, як відбувається власне сам процес передачі цього змісту.

В разі проблемно-орієнтованого навчання (ПОН) студенти (при «ненав'язливій» участі, грамотній допомозі і контролі викладача) вчатьса самостійно виявляти, з'ясовувати і вирішувати конкретні проблеми. При цьому початкова наявність якихось певних (нехай навіть найзагальніших) знань для позитивного результату, безумовно, необхідна, але набагато важливішою є наявність у студентів здібностей до аналізу, прозорливості, логіки, уміння ідентифікувати проблему, зрозуміти її специфіку, особливості і відмінності від інших.

В зв'язку з цим однією з «парадоксальних» принципів відмінностей між традиційними методами навчання і ПОН є навіть саме відношення до помилок. Так при традиційних методах навчання будь-яка неточність чи відмінність відносно наданих завідомо «правильних» знань і дій – це помилка, яка неминуче має бути «покарана», оскільки, власне, на наявності і кількості помилок заснована сама система оцінювання знань. Крім того, в даному випадку існує ще й істотний негативний психологічний і емоційний компонент, пов'язаний з тим, що нерідко на заняттях помилки не зовсім коректно оголошуються та обговорюються публічно при всій групі.

При проведенні ПОН студенти, самостійно виявляючи, аналізуючи і вирішуючи будь-яку конкретну проблему, безумовно допускають помилки і промахи, але в цьому випадку принципово змінюється сама суть помилок, відношення до них та власне навіть їх роль в процесі навчання. Помилки усвідомлюються як не зовсім приємна, але практично неминуча умова набуття досвіду і знань, зникає страх перед помилками (як причиною поганої оцінки або привселюдної критики) та пов'язана з цим невпевненість в собі, своїх рішеннях і діях. Головна позитивна методична відмінність ПОН – наявність у студента в кожному необхідному випадку реальної можливості самому зрозуміти, яку він зробив помилку, признати її, усвідомити її суть, виправити і натомість отримати за це похвалу, а не критику. По суті, йдеться про засвоєння алгоритму правильного застосування знань, котрі отримуються, в подальшому, причому з опорою на власний набутий досвід та знання, а не тільки на те, про що розповідав викладач або було написано в підручнику чи посібнику. Ця надзвичайно суттєва з точки зору виховання в студентах креативності, самостійності, впевненості в собі та своїх силах і відповідальності особливість ПОН робить даний метод дуже перспективним для сучасної української вищої школи.

УДК: 378.091.275:005:[547+577.1]:[378.4:61](477.64-25)